

РЕШЕНИЕ

№ 32368

гр. София, 03.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 16.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4453** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145—чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Б. С.,гражданка на Р. федерация, [дата на раждане] в [населено място], ЛНЧ [ЕГН], с настоящ адрес: [населено място], [улица], ап. 12, лично и в качеството си на родител на И. А. С., [дата на раждане] в [населено място], ЛНЧ [ЕГН], двамата със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 6, чрез адв. Л. А. Г., АК - Б., срещу Решение №2733/27.03.2025г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отхвърлена молбата им за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди,че решението е незаконосъобразно поради допуснати при неговото издаване съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалният закон.Според жалбоподателката в нарушение на задълженията си по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, административният орган не е преценил всички относими факти, свързани с личното и положение на същата.Твърди се ,че неотнормимо към настоящата преписка следва да е обстоятелството, че жалбоподателката има отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република Е., въпреки, че административният орган е въвел това обстоятелство като мотив и на своя отказ, без да знае какви са мотивите за отказа, какви доказателства са приложени, как се е изменила фактичестката ситуация за молителите.

В жалбата се твърди,че административният орган е игнорирал факта,че „ Чувашки

дипломатически съвет - В. България" е определена,като терористична организация съгласно законодателството на Руската федерация и че молителката С. е член и лице, определено за лице, което се занимава с връзките с обществеността на организацията, както и факта, че съпругът ѝ е член и лице, определено за консулт в Република Е., то е приел, че това ѝ качество и активна позиция не представляват доказателства, че лицето ще бъде преследвано при завръщане в Руската федерация. Твърди се още,че молителката към датата на напускане на Руската федерация през 2022г. не е била активен член на тази организация, нито е заемала публично оповестени постове, касае се за обстоятелства настъпили след 2022г.,когато тя и съпругът и са нямали активна гражданска позиция.Също е посочено в жалбата,че след пълно мащабното нахлуване в У. на 24 февруари 2022г. се наблюдава забележим скок в авторитарните тенденции на режима, установен при президента П.. В усилията си да потиснат всяка опозиция срещу войната и вътрешното несъгласие,властите допълнително ограничават правата и индивидуалните свободи. Жалбоподателката моли съда да отмени решение №2733/27.03.2025г.,издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС),със законните последици.

В о.с.з. жалбоподателката А. Б. С. не се явява,представява от адв. Г. редовно упълномощена,които поддържа жалбата на посочените в нея основания,като развива подробни съображения по същество на спора.Представя постановление и уведомление за образуване на наказателно производство срещу А. Ю. С. род.15.10.1982г./без месторождение,адрес ,месторабота и др./

Ответникът-председателят на ДАБ при МС,редовно призован,се представлява от юрк.К.,която оспорва жалбата и развива доводи за неоснователност на същата в о.с.з. проведено на 16.09.2025г.Депозира справка за Русия изготвена от ДАБ.

Прокурора дава заключение за основателност на жалбата.

По фактите:

С молба вх.№ ОК-13-17774/11.09.22г./л.115/подадена до ДАБ-МС, С. (фамилно име) А. (собствено име) Б. (бащино име), от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, гражданка на Р. федерация, руския по народност, вероизповедание: християнка, семейно положение: омъжена, ЛНЧ [ЕГН]. Личните ѝ данни са установени въз основа на представен в оригинал национален паспорт.Чужденката е поискала закрила лично за себе си, както и за малолетното си дете: С. (фамилно име) И. (собствено име) А. (бащино име), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, гражданин на Р. федерация, ЛНЧ [ЕГН], а от властите в Република България закрила.Молбата е продиктувана лично от нея,след като и е преведена на разбираем от нея език-руски,без да има възражения по написаното в нея.

С регистрационен лист рег.№УП23723/16.09.24г. същата е регистрирана в ДАБ с имена – А. Б. С., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място],Р. федерация, гражданка на Р. федерация, руския по народност, вероизповедание:християнка, семейно положение: омъжена, ЛНЧ [ЕГН].

На 16.09.24г. А. С. е получила срещу подпис копие от Указания рег.№УП23723/16.09.24г. относно правата и задълженията на чужденците,подали молба за закрила в Република България,в

превод на езика-"руски",ведно с приложен списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.

С декларация на основание чл.30, т.3 ЗУБ А. С. е декларира под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК,че е [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, гражданка на Р. федерация, руския по народност.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер AFISBR1112C2409160011(рег. №УП23723/16.09.24г.) на чужденец с имена А. С., [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, гражданка на Р. федерация, руския по народност /л.105/

С декларация А. С. е декларира,че е съгласна да бъде обработвана информация относно личните и данни,които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях.Декларацията и е преведена на руски език,разбрала е съдържанието ѝ, и е подписала доброволно.

С протокол рег. №УП23723/09.10.24г. е удостоверено провеждане на интервю с А. С.,от интервюиращия орган на ДАБ–МС Г. Г. на 09.10.2024г. от 13.15 ч. до 14.24ч.В началото и е разяснено,че основната му цел е да се изяснят причините,поради които е напуснала страната си и е подала молба за закрила в Република България.Уведомена е,че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице,носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. А. С. е предупредена,че на това интервю ще бъде направен аудио-запис.Изразила е съгласие в него да участва,като преводач от езика руски А. Г. и е потвърдила,че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач.Запитана съществуват ли пречки от здравословен и психичен характер,заради които интервюто да не може да се проведе, е отговорила, че се чувства добре.Потвърдила е данните,съобщени при попълване на регистрационния лист.Заявява,че е руския по произход,не е имал етнически проблеми.Заявява,че напуснала Русия през месец февруари 2022г. легално със автобус до Е. през Б.. Твърди че от 2019г. съпругът и има бизнес в Е.,като половин година живеел Е. и половин година престоявал в Русия.Преди да напусне Русия живеела в [населено място] Р.Ч., там живеели и продължават да живеят нейни роднини. Твърди ,че срещу съпруга и има съдебно преследване по новите закони за дискредитиране на руската армия заради негови коментари в социалните мрежи и тя и съпругът и са членове на организация Ч.,която е призната от Министерство на правосъдието на Русия за екстремистка.Твърди,че разработвала интернет платформа на организацията,но все още е в проект.Имала висше образование работила като журналист във вестник Съветска Ч. и А..Твърди,че в Е. им отказана закрила на нея и на съпруга и.Единствената причината да напусне Русия със семейството си е да подкрепи бизнеса на съпруга си в Е../л.88/

А. С. заявява,че не е имала проблеми заради етническата си и религиозна принадлежност.Не е имала проблеми с официалните власти в страната си на произход.Твърди,че не е членувала в политическа партия/л.87/.Не представя и доказателства.Твърди още че официалните власти не и позволяват да учи на родният си език и е в невъзможност да си съхрани културната си идентичност./л.88/

А. С. твърди,че не е била арестувана и/или осъждана,както в Русия, така и в друга държава.Не е била жертва на насилие и към нея лично не са били отправяни заплахи.Не е била и член на

въоръжена групировка.

Протокол рег. №УП23723/09.10.2024г./л.85-89/ е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ-МС, провел интервюто, участвалия в него преводач и А. С., която е потвърдила, че текстът и е бил преведен на разбираем от нея език–„руски“, не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.

По административната преписка е приобщена справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДА–МС, относно актуалната обстановка в Русия/л.56-75/. В писмо от ДАНС е дадено писмено становище без възражение за предоставяне на закрила по подадената молба от А. С., като е посочено изрично, че същата не е заплаха за националната сигурност. Със становище рег. №УП23723/16.01.2024г. на Г.Г.– главен експерт РПЦ-С./л.76/ е предложено за А. С. да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното решение №2733/27.03.2025г. на председателя на ДАБ на А. С. и синът и И. А. С., на основание чл.8 и чл.9, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Извършен е анализ на обстановката в Русия въз основа на приобщена към преписката справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 г. относно тълкуването на чл.15, б.„в“ от Директива 2004/83/ЕО.

В хода на делото ответникът допълни административната преписка със справка вх.№МД-02-380/04.07.2025г./л.150-159/на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ с актуализирана информация по първоначално приобщената справка на Дирекция „Международна дейност“–ДАБ относно актуалното положение в Русия. По разпореждане на съдът е изготвен социален доклад за И. А. С..

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14-дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Решението е връчено на жалбоподателката на 03.04.2025г./л.24 /, а жалбата е депозирана на 15.04.2024г. чрез ДАБ.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

А. С. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На А. С. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената нейната молба до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите

на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за А. С. и И. С. се явява образувано с регистрирането на молбата. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4 ЗУБ на А. С. и И. С. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 2733/27.03.2025г. е издадено в писмена форма; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК вр. Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на молителката за международна закрила, така и ситуацията в държавата и по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни притеснения от преследване, основани раса, религия, националност, политическо мнение и/или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В жалбата се сочи, че административният орган не е разгледал всички относими факти по случая. Настоящият съдебен състав приема възражението за неоснователно. Органът е извършил всички необходимите процесуални действия спазвайки разпоредбите на чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК, като е изяснил релевантните факти по повод депозираната молба от А. С. и синът и. В решението е направен анализ на ситуацията в Русия както и личната бежанска история на молителката. Отказът за предоставяне международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно причините за напускане на Руската федерация от търсещото закрила лице и липсата на данни за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, за упражнявано физическо насилие и репресии. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материално-правни предпоставки, като изложените съображения по мнение на настоящия съдебен състав са достатъчни за извършване на съдебната проверка за законосъобразност на административният акт, поради което доводите на жалбоподателката за допуснато при издаване на обжалваното решение съществено процесуално нарушение, изразено в липса на мотиви, са неоснователни.

По приложение на материалният закон.

А. С. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното.

В качеството и на руска гражданка, която пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл.2, б. “д” от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967г. Декларираните от А. С. при регистрацията по чл.61, ал.2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл.4, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата и за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за произход

- чл.4, ал.3, б.“а“ от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо нея преследване - чл.4, ал.3, б.“б“ от Директива 2011/95/ЕС.Заявленията на А. С. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното и положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснала Русия,защото е била преследвана, в т.ч. поради раса,религия,националност,принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС.

В случая, видно от проведеното интервю, към момента в който е напуснала страната не е бил заплашвана, не и е било оказвано насилие, не е била задържана или арестувана, не е било възбуждано срещу нея съдебно дело и не е бил осъждана в Русия.Тя е напуснала страната легално, като първоначално е отпътувала за Берларус и Е.,след което е пристигнала легално в Р.България.Една от причините, на която се позовава жалбоподателката е, че има различна гражданска позиция и политическо мнение относно невъзможността на ползва родният си език и оказва помощ на политическо движение/организация което е опозиционно на властта в Русия и е в списъка на терористичните организации „Чувашки дипломатически съвет“ видно от изложеното в жалбата и интервюто. В интервюто си твърди,че е назначена за редактор на канала на организацията,които се публикува в X-интернет платформата. В тази връзка настоящият състав следва да посочи следното:С решение (решение на Съда на ЕС от 12 януари 2023 г., М. departamentas, C-280/21, т. 26 и т.27) е тълкувал Директива 2011/95 .Съгласно член 10, параграф 1, буква д) от Директива 2011/95 понятието „политическо мнение“ обхваща по-специално мнение, идеи или убеждения по въпроси, свързани с потенциалните субекти на преследване, посочени в член 6, както и с техните политики или методи, независимо дали мнението, идеите или убежденията са били изразени в действия на молителя“. Понятието трябва да се тълкува широко и може да обхване всяко мнение или въпрос по отношение на държавния апарат, правителството, обществото или политиката, независимо каква сила има или колко е вкоренено у молителя. От значение при преценката за преследване е не толкова какви са личните мотиви на молителя, а дали субектите на преследване считат мнението, идеите или убежденията за политически.Настоящият състав следва да отбележи също,че Директивата не предписва стандарта на доказване, който се изисква, за да може опасенията да бъдат считани за „основателни“. В решението си по делото СЕС/от 5 септември 2012 C-71/11 и C-99/11/пояснява, че когато преценяват дали молителят има основателни опасения от преследване, компетентните органи следва да определят дали установените обстоятелства представляват или не заплаха,поради която **съответното лице може с основание да се опасява с оглед на личното си положение, че действително спрямо него ще бъдат извършени актове на преследване.**Директивата предоставя закрила не само на лица, които действително са били преследвани, но и на лица, които са изложени на опасност от преследване. Молителката се притеснява от възможността да бъде наказана за дейност,която осъществява,но видно от доказателствата по делото тези опасения са хипотетични и не обосновават автоматично наличието на реална заплаха от преследване.Първо тя не е членувала в политически партии/л.87/,като спрямо нея не са били предприети никакви действия от официалните власти на Русия за тази и дейност изразяваща се в помощ.Второ същата е руския с руски произход ,а в интервюто си твърди ,че иска да запази родният си език и да учи на родният си език,които се предполага че е руски.Същата твърди че помага на организация доминирана от чуваши,които искат

независимост и възможност да съхранят родният си език. Чувашите видно от справката на ДАБ са 63 процента в руската република и имат абсолютно мнозинство във всички административно териториални единици./л.59/ Движението към което молителката съпричастна /с оглед нейните твърдения/ е искането на същото да запази чувашкият език/л.59/ Също от приложената по делото справка опонентите на официалния режим, както от системни, така и на несистемни партии, могат да привлекат неблагоприятно внимание от страна на държавата, като представители на "несистемните" опозиционни партии и лица, заемащи по-високо йерархично ниво, са изложени на по-голям риск. В информационен бюлетин на А. Блок Народов от 11 януари 2025 г. се посочва, че за нов консул на Дипломатическия съвет на Ч. - В. България в У. е избран А. Я., ръководител на Самоотбраната на М. на Ч. област, представител на чувашката диаспора в У. В материал на The New I. се посочва, че М. О. (известен и като О. М.) оглавява Ч.-волжко-български Дипломатически съвет. Според плана на основателите, съветът представлява интересите на независима Ч., която трябва да се появи на картата на света след отделянето от Русия. Съдът приема, че хипотетичните твърдения на жалбоподателката, че може да бъде наказана за дейност подпомагаща посоченото по горе движение са недостатъчни, за да се направи извод, че трябва да и бъде предоставен статут на бежанец, в т. ч. и международна закрила, тъй като тази хипотетичната вероятност да бъде наказана, не обосновава автоматично наличието на реална заплаха от преследване. Освен твърденията, че помага на посоченото по горе политическо движение, същата не представя документи с които да докаже, че член на политическа партия спрямо които членове правителството на Русия е предприело мерки на репресии посочени по-горе и самата тя да е била преследвана. В справката на ДАБ/л.57/ е посочено, че „Дипломатическият съвет“ води пропаганда, чрез медийният проект „Сърдита чувашия“. Съгласно чл.4, пар.3, б.„в“ от Квалификационната директива оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание следните елементи, вкл. индивидуалното положение и личните обстоятелства относно молителя, включително и фактори като неговото минало, пол и възраст, за да може да се определи, въз основа на личните обстоятелства относно молителя, дали действията, на които той е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване или за тежки посегателства. Установените по отношение на кандидата индивидуални обстоятелства към момента на приключване на съдебното дирене по делото, отнесени към достъпната информация за страната на произход, навеждат на извод за липсата на основание за предоставяне на статут на бежанец по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ на молителката и синът и.

Съгласно ал. 6 на чл. 8 от ЗУБ опасенията от преследване може да се основават на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен когато тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон. В случая, обосновава се, че жалбоподателката се позовава именно на нормата на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ, като видно от проведеното интервю, към момента в който е напуснала страната не е бил заплашвана, не и е било оказвано насилие, не е била задържана или арестувана, не е било възбуждано срещу нея съдебно дело (процес) и не е била осъждана в Русия. Легално е напуснала страната. Според правилото на § 5, чл. 4 от Директива

2004/83/ЕО „когато държавите-членки прилагат принципа, съгласно който молителят трябва да обоснове своята молба, и когато определени аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства, тези аспекти не изискват потвърждение, когато са изпълнени следните условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил, и д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена". Настоящият съдебен състав, в контекста на мотивите за оценяване доказателствената стойност на изложените от молителката твърдения приема за случая, че не са изпълнени в кумулативна съвкупност условията, по смисъла на чл. 4, § 5, б. б. "в" и "д". Макар жалбоподателката да е положила усилия за обосноваване на молбата за закрила твърденията, касаещи публикации в Интернет пространството които съдът приема за недостоверни (недоказани), въпреки че съответстват на „известните и относими към нейния случай общи и конкретни информации“. Такива твърдения обаче подлежат на доказване. Настоящият състав следва да посочи, че: "актовете, считани за преследване, по смисъла на член 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а)". Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещата закрила обуславят извод, че опасенията и от преследване са неоснователни и конкретно за нея не съществува опасност да бъде задържана и репресирана, в случай че се завърне в страната си на произход. Жалбоподателката само хипотетично предполага, че публикацията в интернет няма да се хареса на управляващите в Русия и смята, че ще бъде „преследвана“. В допълнение следва да бъде изложено, че не става ясно от коя година са публикациите и в Интернет, представени по делото./л.31/

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че декларираната от **А. С.** причина да напусне Русия е личен и е извън обхвата по ЗУБ, касаещ разпоредбата на чл.8 ЗУБ. Търсещата закрила и детето ѝ не отговарят на изискванията за предоставяне на статут на бежанец. Съдът не кредитира представените документи от адв.Г., касаещи данни за образувано наказателно производство срещу А. Ю. С. т.к. първо същите са с непълни данни/месторождение, адрес и др./Второ документите са от 2022г. и липсват данни как се е развило наказателното производство с оглед изтеклия близо три годишен срок от началото на разследването, както и същите евентуално касаят обстоятелства свързани с А.С..

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ са идентични с

условията за субсидиарна закрила по чл.2, б.“е“ вр. чл.15, б.“а“, „б“ и “в“ от Директива 2011/95/ЕС.Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство—в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) *смъртно наказание или екзекуция*; 2) *изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание*; или 3) *тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава.* Понятието „реална опасност“ („*real risk*“) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на СЕО и/или СЕС.Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално.С понятието „*тежки посегателства*“ („*serious harm*“) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност(суровост).Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.

За жалбоподателката не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изложената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителката и синът и са били принуден да отпътуват от родината си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Съгласно чл. 9 ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства такива действия не са предприемани срещу жалбоподателката.

В решението си административният орган е приел,че за **А. С.** не се доказва специфичен риск по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ/л.52/Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка №МД 02-69/29.01.2025 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информацията относно Русия, като е приел, че Русия разполага с централизирана, авторитарна политическа система,доминирана от президента-пост,понастоящем заеман от В. П..Двукамарното Федерално събрание се състои от пряко избираема долна камара и назначаема горна камара,като и двете не разполагат с независимост от изпълнителната власт. Достигнал е до заключение, че не е налице информация която да сочи за влошаване на обстановката в там, достигаща границите на безогледното насилие,породено но въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки.Липсата на прозрачност при провеждане на избори в Русия върховенство на закона и също така взимайки се предвид

събраните по преписката доказателства, може да се направи единственият възможен извод, а именно, че цялостната оценка на ситуацията в страната въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, както е отбелязано и по-горе такъв в Русия не съществува. Гражданското изразяване остава ограничено и повечето руснаци избягват всякакви несанкционирани политически дейности. Инвазията в У. остава преобладаващия проблем, въпреки усилията на властите да представят нормалност чрез редовни избори и отклоняване на вниманието на гражданите към въпроси, които не са свързани с военните действия. В доклад на F. house от април 2024г. се посочва, че през 2023 г. руското правителство допълнително ограничава свободата на словото и засилва пропагандата, за да запази подкрепата на гражданите. От справката е видно, че макар Русия да изпитва проблеми с утвърждаване върховенството на закона и налагане на демократични порядки, страната не е в състояние на въоръжен конфликт. С Решение от 30.01.2014г. на СЕС, по дело С-285/12 е дадено тълкуване на член 15, б. "в" от Директива 2004/83, вр. член 2, б. "д" от същата, предполагащо по-свободно приложение и позоваване на понятието "въоръжен конфликт". Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на жалбоподателката да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на Руската федерация. Следователно не следва да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, чужденецът би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От събраните по делото писмени доказателства, включително от заявеното от кандидата за закрила в проведеното интервю може да се направи извода, че същия няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Налага се изводът, че при вземане на своето решение административният орган правилно е приложил закона и не е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, което да представлява основание за отмяна на обжалвания акт.

От жалбоподателката не се твърди и по делото не се установява, на член от нейното семейство да е предоставен статут на бежанец, поради което спрямо нея не намира приложение и нормата на чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. По данни на адв. Г. има производство по ЗУБ, по молба на А. Ю. С., което не е приключило.

Относно И. А. С., в случая при преценката за наличие предпоставките по чл. 9 от ЗУБ следва да се отчете, че търсещият закрила е дете. Съгласно чл. 2, т. 1 от Конвенцията за правата на детето, приета от ОС на ООН на 20.11.1989 г. (ратифицирана и обнародвана с ДВ бр. 55 от 1991 г.), държавата е длъжна да зачита и да осигури правата, предвидени в Конвенцията, на всяко дете, в пределите на своята юрисдикция, без каквато и да е дискриминация. В чл. 3, т. 1 от Конвенцията е предвидено, че висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните

органи.Следователно принципът за "висшия интерес на детето", установен в Конвенцията за правата на детето на ООН, е от основополагащо значение, поради което малолетните и непълнолетните деца са уязвима група лица по смисъла на § 1, т. 17 от ДР на ЗУБ.В националното законодателство този принцип е регламентиран в § 1, т. 5 от ДР на Закона за закрила на детето (ЗЗДет), като съгласно чл. 6а от ЗУБ, при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето, която преценка на най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето.Принципът за "най-добрия интерес на детето" последователно е закрепен и в редица директиви на ЕС относно международната закрила.Според съображение 18 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, "висшият интерес на детето" следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на настоящата директива,в съответствие с Конвенцията на ООН за правата на детето от 1989г.При определяне на висшия интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството,благоденствието и социалното развитие на непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост. Правото на детето живот в семейството е защитено по Конвенцията (член 16). Понятието „семейство“ трябва да се тълкува в широк смисъл, включващ биологичните родители, осиновителите и приемните родители или, ако е приложимо, роднините или общността съобразно местните обичаи (член 5). В параграф 60 се посочва, че предотвратяването на разделянето на семейството и запазването на неговото единство са важни съставни части от системата за закрила на детето и се основават на правото, предвидено в член 9, параграф 1, което изисква „детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато [...] такова разделяне е необходимо за най-добрите интереси на детето". **Настоящият състав следва да отбележи,че най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, предвид което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила,предвидени в ЗУБ или правото на ЕС.**От социалният доклад по делото е видно ,че детето посещава училище в [населено място] и се е адаптирало към средата, като се отглежда от двамата родители и е научил български език./л.113/Безспорно разпоредбата на чл. 3 от Директива 2011/95/ЕС позволява на държавите членки да въвеждат или да определят по-благоприятни стандарти за определяне на дадено лице, като лице, отговарящо на условията за субсидиарна закрила,както и за определяне на съдържанието на международната закрила, но само доколкото тези стандарти са съвместими с горепосочената директива, при което са забранени стандартите, при които е възможно признаване на статут на субсидиарна закрила на граждани на трети страни или лица без гражданство, намиращи се в положения, напълно лишени от връзка с

условията на международната закрила/съгласно ЗУБ и Директивата/,какъвто е настоящият случай.

Съдът приема,че материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на **А. С. и И. С.** за предоставяне на международна закрила , не противоречи на чл.8, ал.1 и 9, чл.9, ал.1, 6 и 8, чл.13, ал.1, т.1, т.12 и т.14 ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011/95/ЕС.По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение №2733/27.03.2025г.за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл.146, т.1 – 5 АПК вр. чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли съгласно чл.172, ал.2, пр.4 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 34 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. С.,гражданка на Р. федерация, [дата на раждане] в [населено място],ЛНЧ [ЕГН], с настоящ адрес: [населено място], [улица], ап. 12, лично и в качеството си на родител на И. А. С., [дата на раждане] в [населено място], ЛНЧ7003507169,срещу Решение №2733/27.03.2025г. на председателя на ДАБ,с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отхвърлена молбата им по реда на ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съ

дия: